

“Cal que hi hagi més respecte institucional”

Marta Cid (Amposta, Montsià, 1960) és la consellera d'Educació del Govern català. Fa poc va tenir una polèmica amb la ministra espanyola d'Educació, en un moment en què es debat la nova LOE –amb una forta oposició d'alguns sectors– i tot just quan un informe de la UE ha mostrat un elevat fracàs escolar a Catalunya.

El dimarts 15 de novembre vostè havia de parlar en una reunió del Consell de Ministres de la Unió Europea, però la ministra d'Educació espanyola, María Jesús San Segundo, no li ho va deixar fer. Quin era l'objectiu de la seva intervenció?

—Tenia previst fer una intervenció d'un minut per demanar, en representació de tots els territoris de l'estat, que els estudis que es fan a Europa tinguin en compte la regionalització.

—Vostè se'n va anar de Brussel·les, i va deixar plantada la ministra. Va ser això una declaració política?

—No. Va ser un error del Ministeri, ja que no va gestionar correctament l'acord polític que hi ha establert. La meua intervenció estava consensuada amb els altres territoris i ho havíem demanat per escrit. En el contingut de la meua intervenció no hi podia haver cap element polític distorsionador.

—S'ha dit que l'actitud de la ministra San Segundo podia provenir d'alguna instrucció que havia rebut...

—Ella ha manifestat que el Ministeri d'Administracions Públiques li havia donat alguna indicació. Però crec que el que hi va haver és un error d'interpretació.

—S'ha traslladat al Govern estatal el malestar creat per aquesta situació?

—El conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura, va parlar amb Jordi Sevilla, el ministre d'Administracions Públiques, i va comunicar-li la nostra

preocupació, no com a Govern de Catalunya, sinó en representació de tots els territoris de l'estat. El que ens preocupa és que la responsabilitat d'exercir aquest paper en nom de totes les comunitats no pugui ser atribuïble a una qüestió de procediment que nosaltres no vam executar. Els territoris som els més interessats a aclarir el nostre paper en aquests consells i l'ús de paraula que podem tenir.

—Al seu parer, el Govern espanyol és sincer quan diu que està disposat a permetre que els governs autonòmics tinguin veu pròpia a Brussel·les?

—Penso que sí, ja que s'ha fet en altres consells de ministres. Ara bé, el que cal és obertura i claredat en els procediments, i això és el que nosaltres vam trobar a faltar.

—Aquest incident pot afectar les relacions entre ERC i el PSOE?

—Ni les relacions de la Conselleria d'Educació amb el Ministeri han de veure-s'hi implicades, ni tampoc hi ha d'haver males relacions en altres sentits. El que sí que cal és que hi hagi més respecte institucional, un respecte pels acords que es prenen i que no es vegin malmesos per una decisió de darrer moment.

—L'actitud de la ministra a Brussel·les és un indicador de com podria governar el PSOE si no necessités el suport de cap partit català?

—L'estat ha demostrat al llarg d'aquests anys de democràcia que les majories absolutes no han estat mai beneficioses per als territoris amb més història. La temptació de passar el rodet s'ha mostrat amb les majories absolutes tant d'un color com d'un altre.

—Un estudi de la UE ha mostrat recentment que Catalunya, amb un 27% d'alumnes que no acaba secundària, és una de les comunitats autònomes amb més fracàs escolar. Es pot dir que el sistema educatiu català funciona?

—Els estudis que ara veiem són el resultat de la política educativa que s'ha

practicat durant els darrers anys. Per tant, és molt curiós que els que ara surten a manifestar-se en contra de la LOE siguin els responsables directes de l'aplicació de la política educativa durant vuit anys. És cert, però, que l'objectiu és reduir el fracàs escolar i millorar el rendiment de l'alumnat. Per això cal incrementar la inversió en educació i impulsar canvis en el sistema.

—Les mancances de l'escola podrien generar a Catalunya una situació com la que s'està produint a França aquests dies?

—No. El model francès té uns orígens diferents. A França s'estan produint els resultats d'un procés de cohesió social que afecta les generacions posteriors a la immigració. Nosaltres encara no hem arribat a aquesta situació. Aquí tenim l'oportunitat de fer les coses de manera diferent.

—Vostè reclama la necessitat d'un pacte nacional per a l'educació. En quin estat es troba en aquest moment?

—En disposició de signar-lo quan calgui. Molt avançat. La necessitat d'aquest pacte és evident, pensem que una llei educativa pròpiament catalana requereix que sigui estable i duradora almenys per a una generació.

—Hi ha sectors que no estan disposats a signar aquest pacte?

—Tothom hi està predisposat. El que passa és que tal com va el debat sobre la

són ateses en la primera opció a l'hora d'escollir centre educatiu. A la comunitat de Madrid són set de cada deu.

—Com valora el fet que el president del Govern espanyol s'avingui a negociar amb els representants d'aquestes associacions?

—El president Rodríguez Zapatero continua amb la seva línia, amb aquest tarannà de diàleg, obert a l'opinió de tothom i disposat a escoltar totes les opcions. El que em sorprèn és que dies abans de la manifestació hi havia una oferta de diàleg del PSOE a sobre de la taula del PP i aquests no van aturar la manifestació.

—En quin sentit la LOE, la llei orgànica d'educació, serà positiva per a Catalunya?

—Serà positiva perquè elimina la possibilitat d'una llei com la LOCE que era invasora de competències, uniformista i que donava peu a la segregació per molts motius. A més, permetrà a les comunitats autònomes desenvolupar la seva pròpia llei, i en tercer lloc, perquè estableix una memòria econòmica.

—És perjudicial per als alumnes i per al sistema en general que cada partit vulgui impulsar la seva llei educativa quan arriba al poder?

—Evidentment, per això creiem que cal arribar a un consens i que un país seriós ha de tenir una llei educativa estable i no a costa de la majoria que governi en cada moment.

“Hi ha hagut posicionaments de sectors que han fet endarrerir el consens que havíem estat generant durant un any”

LOE hi ha hagut posicionaments de sectors que han fet endarrerir l'entorn de consens que havíem estat generant durant un any.

—Hi ha sectors disposats a utilitzar l'educació com a eina partidista?

—La manifestació del 12 de novembre a Madrid n'és un exemple ben clar.

—Està d'acord amb el president Rodríguez Zapatero en el sentit que els arguments de les associacions que es manifestaven el dia 12 de novembre a Madrid són falsos?

—Sí. Hi ha un exemple molt concret. A Catalunya, nou de cada deu famílies

—Com veu el seu nomenament com a cap de l'àrea social en la nova estructuració del Govern? Se sent més reconeguda com a consellera?

—L'estructura no recau en la valoració personal dels consellers o conselleres, però és gratificant copresidir juntament amb la consellera Marina Geli l'àrea de política social. Em satisfà la confiança que es diposita en mi, però també sóc conscient que no és pel meu nom sinó pel que represento de política social en el conjunt del Govern.

Xevi Camprubí

All i pebre

El suposat mal menor

Pere Martí

Desfila sota pal·li per Madrid la nova croada del nacionalcatolicisme espanyol. Ara l'excusa és la LOE, però el pròxim dia 6 de desembre serà l'Estatut de Catalunya. L'objectiu és el de sempre, la unitat d'Espanya. Ja no tenen tancs, però tenen ràdios i diaris. Hi ha coses que es mantenen: els bisbes beneït la croada i una llarga llista d'enemics a abatir: el separatisme català o basc, les esquerres, els diferents, els dèbils o tot allò que pugui distorsionar el seu projecte totalitari.

Contra la croada, qualsevol alternativa és millor, fins i tot un cada cop més acorralat Zapatero. Però alguns volen fer trampa. Ara ens demanaran que no collem gaire amb l'Estatut perquè hem de salvar Zapatero, per evitar que la croada del nacionalcatolicisme el devori i el PP de Mariano Rajoy recuperi el Govern. La tàctica no és nova. És la mateixa que van utilitzar durant la transició, la del suposat mal menor. Ens van dir que votéssim la Constitució del 1978 perquè rebutjar-la era tornar al franquisme. Ens van dir que acceptéssim l'Estatut del 1980 sense fer gaire soroll perquè el soroll aleshores venia de les casernes. Ara ve de les ones hertzianes i des d'alguns púlpits mesetaris. El resultat és el que ha estat. La teoria del mal menor no ha servit per resoldre les qüestions de fons que continuen pendents: reconeixement identitari, finançament, sobirania i vertebració territorial dels Països Catalans. Tampoc no ha servit per fer amics. Encara no he llegit cap article d'un intel·lectual, artista o progressista espanyol a favor de l'Estatut que ha enviat el Parlament de Catalunya al Congrés. Potser que, d'una vegada, deixem de perdre el temps i els diners en fer pedagogia.